

ПРЕКРШАЈНИ НАЛОГ

УДК: 351.74/.75:342.738(497.6 RS)	DOI: 10.7251/BPGBL1215243M	Стручни рад
-----------------------------------	----------------------------	-------------

Иван Милић, МА*

Апстракт: Аутор у овом раду говори о прекршајном налогу као новом институту у Закону о прекршајима Републике Србије. У раду је дат приказ законског решења, те се не улази у теоријска образложења овог института, с обзиром на то да прекршајни налог представља новину у Закону о прекршајима Републике Србије. На почетку рада говори се о односу прекршајног налога и наплате новчане казне на месту извршења прекршаја. Затим се указује на садржину, као и на поуке и упозорења из прекршајног налога. На крају, аутор говори и о начину издавања прекршајног налога одређеним учиниоцима прекршаја, где постоје значајна одступања од основног начина кажњавања.

Кључне речи: прекршајни налог, закон, новчана казна, потврда, странци.

УВОД

У Републици Србији од 1. марта 2014. почео је да се примењује нови Закон о прекршајима – ЗОП (Службени гласник РС, бр. 65/2013), који уводи велике новине у област казног права (Милић, 2014: 263). Што се тиче поступка који се води поводом учињеног више не постоји надлежност органа државне управе за вођење прекршајног поступка, тако да је сада прекршајни поступак класичан судски поступак (Мартиновић, 2014: 189), с тим да постоје изузеци када поступак води Републичка комисија за заштиту права у поступцима јавних набавки и када се поводом учињеног прекршаја издаје прекршајни налог. Прекршајни налог представља један нови институт у Закону о прекршајима, који на неки начин представља замену за наплату новчане казне на месту извршења прекршаја. Међутим, Закон је ипак оставио могућност да се на један „прикривени“ начин наплати казна на месту извршења прекршаја. Прекршајни налог се најчешће издаје када је реч о флагрантним

* *Асистент Правног факултета Универзитета у Новом Саду; email: i.milic@pf.uns.ac.rs*

прекршајима, када лице овлашћено за издавање прекршајног налога затиче учиниоца у извршењу прекршаја. Као и код наплате новчане казне на месту извршења прекршаја, тако и код прекршајног налога не постоји могућност да се казна одмери. Реч је о томе да се прекршајни налог издаје само за оне прекршаје за које је прописана само новчана казна и то у фиксном износу. Издавањем прекршајног налога тежи се да се учинилац прекршаја у што краћем року „казни“ и да се новчана казна што пре наплати, тако да начела економичности и ефикасности имају примат у односу на сва остала начела поступка. Овде постоји и изузетак да о учињеном прекршају треба да одлучује надлежни суд, јер у овом случају одлучује овлашћено лице, с тим да лице којем је издат прекршајни налог може увек „предузимањем одређених радњи“ да тражи да о прекршају одлучи Прекршајни суд. Закон о прекршајима није на најпрецизнији и најдоследнији начин уредио овај институт, тако да се у појединим члановима оставља простор за дијаметрално супротна тумачења.

ПРЕКРШАЈНИ НАЛОГ – НАПЛАТА НОВЧАНЕ КАЗНЕ НА МЕСТУ ИЗВРШЕЊА ПРЕКРШАЈА

Ступањем на снагу новог Закона о прекршајима, односно престанком важења Закона о прекршајима – Службени гласник РС, бр. 101/2005, 116/2008 и 111/2009, „начелно“ више не постоји могућност наплате новчане казне на месту извршења прекршаја. Нови Закон о прекршајима као супститут наплате новчане казне на месту извршења прекршаја прописује прекршајни налог, као нови институт у прекршајном праву Републике Србије. Према законском решењу, прекршајни налог може да изда овлашћени орган, односно овлашћено лице уколико је прекршај из његове надлежности открило на један од следећих начина (члан. 169. ЗОП-а): 1) непосредним опажањем полицијског службеника или овлашћеног службеног лица приликом контроле, надзора и прегледа, као и увидом у службену евиденцију надлежног органа; 2) увидом у податке који су добијени уз помоћ уређаја за надзор или мерење; 3) приликом инспекцијског или другог надзора прегледом документације, просторија и робе или на други законом прописан начин. Овде је реч о прекршајима које овлашћени орган, односно овлашћено лице откривају у току обављања своје дужности. При том, такво откривање прекршаја може бити непосредно, дакле затицање лица у вршењу прекршаја или откривање лица које је учинилац прекршаја након учињеног прекршаја. С тим у вези, прекршајни налог се уручује присутном лицу за које се „сматра“ да је учинило прекршај у моменту откривања прекршаја. Лице против кога

је издат прекршајни налог својим потписом на одговарајућем месту у налогу потврђује његов пријем. Ако је лице за које се сматра да је учинило прекршај одсутно и када околности откривања или природа прекршаја то захтевају, достављање прекршајног налога ће се извршити путем поште или доставне службе овлашћеног органа, у складу са одредбама о достављању из Закона о прекршајима. Ако присутно лице против кога се издаје прекршајни налог одбије да прими налог, службено лице ће га упозорити на последице одбијања пријема, унети у налог забелешку о одбијању пријема, дан и час када је пријем одбијен, чиме се сматра да је прекршајни налог уручен (члан 172. ЗОП-а). Прекршајни налог може да се изда само када је за прекршај који је учињен прописана новчана казна у фиксном износу (члан 168). Реч је о томе да код прекршајног налога не постоји могућност одмеравања казне, као што раније није постојала ни код наплате новчане казне на месту извршења прекршаја. Тако се сваки учинилац, без обзира да ли постоје неке олакшавајуће или отежавајуће околности, кажњава истом новчаном казном. Прекршајни налог данас представља посебан институт покретања и вођења прекршајног поступка, предвиђен и у прекршајним законодавствима Републике Словеније, Републике Хрватске, и најновије, у Закону о прекршајима Републике Црне Горе (Митровић, 2013: 144).

Код наплате новчане казне на месту извршења прекршаја учиниоцима прекршаја издавала се потврда у којој је било означено који је прекршај учињен и колика је новчана казна изречена и наплаћена (члан 290. Закона о прекршајима из 2005. године). Ако лице које је учинило прекршај није хтело да плати новчану казну на лицу места, службено лице му је уручивало позив да новчану казну плати у року у осам дана (Јелачић, 2004: 376). Није постојала могућност да се лице ослободи плаћања дела казне уколико у одређеном року плати половину изречене казне. У потврди се нису уносиле генералије о кажњеном лицу (Симовић, *et al.* 2001: 205). Такође, наплата новчане казне на месту извршења прекршаја није била дозвољена у случају стицаја прекршаја (Pihler, 2000: 152). С обзиром на то да није постојала могућност да се узимају подаци о учиниоцу прекршаја, то је за последицу имало немогућност вођења евиденција о прекршајно кажњеним лицима која су кажњена на овакав начин. С тим у вези, ако би се у будућности то исто лице појавило као учинилац прекршаја, ранија кажњивост није могла да се цени као отежавајућа околност, јар такав податак није ни постојао. Против изречене казне на лицу места не може се изјавити жалба ни други правни лек, пошто је то најкраћи, најјефтинији и најбржи поступак који се спроводи непосредно после личног запажања да је прекршај учинило лице које је платило новчану казну на лицу места и тиме признало учинени прекршај, а лице овлашћено за наплаћивање и кажњавање на лицу места није овлашћено да казну одмерава у већем или мањем

износу, већ је износ новчане казне фиксно утврђен (Okiljević, 1979: 126). Наплата новчане казне на месту извршења прекршаја од стране припадника полиције и инспекцијских органа, са тенденцијом сталног повећања броја органа који су надлежни да наплаћују новчане казне, код нас има дугу традицију. Мандатни поступак, на веома специфичан начин, прописивао је и Основни Закон о прекршајима (Службени лист Федеративне Народне Републике Југославије, бр. 107/1947). Затим, Закон о изменама и допунама Основног закона о прекршајима, у члану 141. уређивао је наплату новчане казне на лицу места (Службени лист Федеративне Народне Републике Југославије, бр. 46//1951.). Такође, Основни закон о прекршајима из 1965. године, у члану 155. регулисао је наплату новчане казне на лицу места (Службени лист Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, бр. 26/1965).

САДРЖИНА ПРЕКРШАЈНОГ НАЛОГА

Закон о прекршајима прописује које све податке мора да садржи прекршајни налог, који се увек издаје у писаној форми. Подаци се тичу органа, односно лица које издаје прекршајни налог, затим су ту подаци о прекршају и лицу којем се издаје, начину плаћања и последицама неплаћања. Чланом 170. прописани су обавезни подаци сваког прекршајног налога: прекршајни налог се издаје у писаној форми и садржи: 1) назив: прекршајни налог; 2) назив овлашћеног органа који га је издао; 3) идентификациони број прекршајног налога одређен од стране овлашћеног органа; 4) лично име и својство службеног лица које га је издало; 5) датум издавања и датум уручења; 6) лично име физичког лица учиниоца прекршаја, његову адресу пребивалишта, односно боравишта, јединствени матични број, податке о запослењу, за странце број пасоша, односно личне карте, а за одговорно лице у правном лицу и функцију коју обавља у том правном лицу, а за предузетника и назив и седиште радње; 7) назив и седиште правног лица против кога је издат прекршајни налог, као и његов порески идентификациони број и матични број; 8) чињенични опис радње из које произилази правно обележје прекршаја, као и време и место извршења прекршаја; 9) правну квалификацију прекршаја; 10) изречену новчану казну; 11) упутство о начину плаћања новчане казне са одговарајућим рачуном на који треба да се уплата изврши; 12) потпис службеног лица и печат овлашћеног органа; 13) место за потпис, односно потпис и печат лица против кога је издат прекршајни налог; 14) поуке и упозорења лицу против кога је издат прекршајни налог; 15) да ли се поводом истог прекршаја издаје другом лицу прекршајни налог; 16) место за забелешке. Уколико је

прекршај учињен моторним возилом у саобраћају, прекршајни налог садржи и: 1) регистарски број возила и број саобраћајне дозволе; 2) број возачке дозволе возача, уколико је познат. Видимо да су подаци веома исцрпни, за разлику од раније потврде која се изрицала у случајевима наплате новчане казне на месту извршења прекршаја. Тако подаци из прекршајног налога пружају више него довољно података за вођење евиденције о прекршајно кажњеним лицима. Закон у делу који се односи на физичко лице, одговорно лице у правном лицу и предузетника говори о учиниоцу прекршаја, а код правног лица говори о томе да је прекршајни налог издат против правног лица. Сматрамо да такво уређење термилошки, када се говори о учиниоцу, није баш прихватљиво. Наиме, овде је тек издат прекршајни налог, а да ли ће то лице постати окривљено и касније прекршајно кажњено лице, зависи од многих околности. Сам Закон садржи одредбу којом се одређује када лице којем је издат прекршајни налог стиче својство окривљеног. Лице против кога је издат прекршајни налог достављањем захтева за судско одлучивање надлежном суду стиче својство окривљеног у прекршајном поступку (члан 174. став 2). Видимо да од слободне воље лица којем је издат прекршајно налог зависи да ли ће постати окривљени или неће. Са друге стране, уколико то лице не жели да постане окривљени, онда ће сигурно постати кажњено лице.

ПОУКЕ И УПОЗОРЕЊА У ПРЕКРШАЈНОМ НАЛОГУ

Лице којем је уручен прекршајни налог има неколико могућности које су дијаметрално супротне и једна другу искључују. Поуке и упозорења су обавезни подаци које мора да садржи сваки прекршајни налог, на основу којих лице којем је издат налог може недвосмислено да зна која су његова права и дужности. Тако сваки прекршајни налог мора да садржи следеће поуке и упозорења (члан 171): 1) да се лице против кога је издат прекршајни налог ако прихвати одговорност и у року од осам дана од дана пријема прекршајног налога плати половину изречене казне ослобађа плаћања друге половине изречене новчане казне; 2) да лице против кога је издат прекршајни налог може прихватити одговорност за прекршај и након истека рока од осам дана од пријема прекршајног налога ако пре поступка извршења добровољно плати целокупан износ изречене новчане казне; 3) да лице против кога је издат прекршајни налог које не прихвата одговорност за прекршај има право да у року од осам дана од пријема прекршајног налога поднесе захтев за судско одлучивање тако што ће лично или преко поште предати прекршајни налог надлежном прекршајном суду уз назначење суда коме се захтев

подноси 4) да ће лице против кога је издат прекршајни налог бити дужно да поред плаћања новчане казне утврђене прекршајним налогом надокнади судске трошкове у случају да затражи судско одлучивање а суд утврди да је одговорно за прекршај у складу са чланом; 5) да ће прекршајни налог постати коначан и извршан по протеку рока од осам дана од дана пријема ако лице против кога је издат прекршајни налог у том року не плати новчану казну или не захтева судско одлучивање о издатом прекршајном налогу; 6) да ће лице против кога је издат прекршајни налог у случају принудног извршења изречене новчане казне бити дужно да надокнади трошкове извршења одређене решењем о принудној наплати; 7) да ће се физичком лицу, предузетнику и одговорном лицу у правном лицу против кога је издат прекршајни налог неплаћена новчана казна заменити казном затвора или радом у јавном интересу.

Закон на првом месту ставља могућност да лице плати половину новчане казне од оне која је назначена у прекршајном налогу, и да се у том случају ослобађа плаћања друге половине. Посматрано са економског аспекта чини се да је за лице којем је издат прекршајни налог ова могућност најбоље решење, под условом да је заиста и учинило прекршај, с тим што плаћање мора да се изврши у року од осам дана од дана пријема прекршајног налога. Уколико не изврши плаћање половине новчане казне назначене су „последнице“ таквог пропуштања, које се огледају у томе да ће морати да плати пун износ новчане казне, а ако се одлучи да судско одлучивање о прекршајном налогу, под условом да суд утврди да је одговоран за прекршај, да ће платити и трошкове поступка. Ово је на неки начин „притисак“ на лице којем је издат прекршајни налог да прихвати одговорност за прекршај, имајући у виду привилегије које има уколико плати половину новчане казне и последице уколико не изврши такво плаћање. Признање може бити у интересу не само органа кривичног правосуђа, већ и самог окривљеног. Тај интерес може почивати на димензији времена, уколико и окривљеном одговара брже окончање поступка, а тиме и свих nelaгодности и терета које он са собом носи (Brkić, 2004: 214). Са друге стране, у овим поукама и упозорењима не наводи се једна веома важна чињеница, а тиче се последице прихватања одговорности. Једна од новина Закона о прекршајима јесте и вођење евиденције о прекршајно кажњеним лицима, односно вођење два регистра: Регистара санкција и Регистара неплаћених новчаних казни и других новчаних износа (члан 324. и 331). Свако прекршајно кажњено лице уписује се у Регистар санкција, па тако и оно лице које је прихватило одговорност на начин што је платило половину новчане казне поводом издатог прекршајног налога (члан 327). Тако плаћањем половине новчане казне лице стиче „погодност“, јер се ослобађа плаћања друге половине, али је последица те „погодности“ упис у Регистар

санкција и то на прилично дуг период. Изречена санкција правном, физичком и одговорном лицу као и предузетнику брише се из евиденције по службеној дужности ако кажњено лице у року од четири године од дана правоснажности одлуке којом је изречена санкција не учини нови прекршај (члан 329.)

ЛИЦА КОЈА НЕМАЈУ ПРЕБИВАЛИШТЕ НА ТЕРИТОРИЈИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

Као што је већ речено, издавање прекршајног налога представља замену за наплату новчане казне на месту извршења прекршаја. Међутим, Закон је ипак оставио могућност да се на један „прикривен“ начин новчана казна наплати на месту извршења прекршаја. Члан 178. ЗОП-а уређује издавање прекршајног налога за поједина лица код којих постоје одређене специфичности у погледу плаћања новчане казне. Учиниоцу прекршаја који не може да докаже свој идентитет или нема пребивалиште, или не живи на адреси на којој је пријављен, или ако има пребивалиште у иностранству или ако одлази у иностранство ради боравка, а коме је издат прекршајни налог у радно време банке или поште, наложиће се да изречену казну уплати одмах преко банке или поште. Иако је овакав вид издавања прекршајног налога више својствен страним држављанима који су учинили прекршај на територији Републике Србије, а који би одласком у иностранство избегли прекршајну одговорност, наш Закон знатно проширује круг лица којима може да се изда прекршајни налог на овакав начин. Без улажења у расправу око питања да ли је оправдано да се баш свим наведеним лицима изда прекршајни налог на овакав начин, ми ћемо се само задржати на једној проблематичној одредби у овом члану. Како прописује ЗОП, прекршајни налог може да се изда учиниоцу прекршаја који не може да докаже свој идентитет, па нас занима да ли је то и оправдано? Наиме, како се то неко лице кажњава, а да у том случају овлашћено лице које издаје прекршајни налог не зна коме издаје прекршајни налог? Реч је издавању прекршајног налога када није утврђен идентитет лица, али је то према законском решењу небитно! Како се онда попуњава прекршајни налог у делу који се односи на генералије лица, и како ће се то лице уписати у Регистар санкција, када не знамо ни коме је издат налог? Закон о полицији у члану 44 (Службени гласник РС, бр. 101/2005, 63/2009 – одлука УС и 92/2011) регулише начин утврђивања идентитета лица, тако да је у сваком случају, по нашем мишљењу, потребно да се утврди идентитет лица којем се издаје прекршајни налог. Такође Закон о комуналној полицији (Службени гласник РС, бр. 51/2009), у члану 19. и 20. регулише начин

провере идентитета лица чије понашање или деловање представља кршење прописа из делокруга комуналне полиције. Надаље, прописано је да ће се учиниоцу наложити (сматрамо да је терминолошки исправније прописати да ће се лицу понудити) да плати изречену казну одмах преко банке или поште. Овде се не говори о плаћању половине новчане казне и о ослобођењу од плаћања друге половине. Да ли то значи да оно лице који изврши плаћање поводом издатог прекршајног налога у року од осам дана има погодност да се ослободи од плаћања друге половине новчане казне, а онај који одмах плати новчану казну такву могућност нема? Такође, Законом је прописано да уколико је учиниоцу прекршаја издат прекршајни налог ван радног времена банке или поште или ако је прекршај учињен ван насељеног места, новчана казна ће му се наплатити на лицу места, уз издавање потврде у којој је наведен и износ поштарине који је учинилац прекршаја дужан да плати на лицу места, а овлашћени службеник ће првог наредног радног дана уплатити новац преко поште. Реч је о једном „прикривеном“ начину наплате новчане казне на месту извршења прекршаја, с тим да се новчани износ увећава за онолико новца колико коштају поштанске услуге. Видимо да и овде Закон не говори о могућности да се плати само половина новчане казне, а да се лице ослободи плаћања друге половине. Ако учинилац прекршаја не плати новчану казну, сматраће се да је поднео захтев за судско одлучивање и одмах ће се довести пред надлежни суд. Уколико није могуће учиниоца прекршаја одмах довести пред суд, тада представник овлашћеног органа може задржати личну исправу. Упоредном праву се различито регулише овакав вид кажњавања. Тако, Закон о прекршајима Републике Црне Горе (Службени лист Црне Горе, бр. 1/2011) у члану 149. прописује да окривљеном који нема пребивалиште, односно боравиште у Црној Гори, а коме је издат прекршајни налог ван радног времена банке или поште или ако је прекршај учињен ван насељеног места, може се понудити да плати новчану казну на лицу места уз издавање потврде, а овлашћени службеник ће првог наредног радног дана уплатити новац преко банке или поште. Закон о прекршајима Републике Српске (Службени гласник Републике Српске, бр. 63/14) у члану 153. прописује да се окривљеном који нема пребивалиште, односно боравиште у Републици Српској, односно Босни и Херцеговини, а коме је издат прекршајни налог ван радног времена банке или поште или ако је прекршај учињен ван насељеног места, може се понудити да плати новчану казну и трошкове платног промета у најближој полицијској станици или у канцеларији надлежног овлашћеног органа уз издавање потврде, а овлашћени службеник ће првог наредног радног дана уплатити новац преко банке или поште на рачун буџета Републике Српске. Видимо да се у овом случају новчана казна не наплаћује на месту извршења прекршаја, већ у полицијској станици или у канцеларији надлежног овлашћеног органа.

ЗАКЉУЧАК

Један од начина „кажњавања“ учиниоца прекршаја огледа се у издавању прекршајног налога, који је уједно најекономичнији и најефикаснији „поступак“, за разлику од прекршајног поступка који води прекршајни судија. Прекршајни налог може се издати свим „лицима“, осим малолетника. Сматрамо да малолетнику, уколико учини прекршај за који је прописана новчана казна у фиксном износу, једино преостаје да поднесе Захтев за покретање прекршајног поступка. Економичан и ефикасан начин „кажњавања“ не значи да је и најбољи начин за лице којем је издат прекршајни налог. Посматрано из угла лица којем је издат прекршајни налог, ово може бити колико добро толико и лоше решење. Тако је за онога ко је стварно учинио прекршај најекономичнији начин да плати половину новчане казне и да се ослободи плаћања друге половине. Са друге стране, за оно лице које сматра да није учинило прекршај или сматра да постоје неки од основа који искључују противправност или кривицу прекршајни налог представља неки вид „притиска“ да и такво лице прихвати одговорност за прекршај, јер се „плаши“ да ће у судском поступку бити прекршајно кажњен и да ће у том случају бити дужно да плати пун износ новчане казне и судске трошкове.

Међутим, без обзира да ли сами прихватили одговорност или их суд прогласи одговорним, кажњена лица се уписују у Регистар санкција, иако на то нису упозорена. Једино у прекршајном поступку, а не и у осталим казним поступцима, постоји институт прекршајног налога, где суд не одлучује о одговорности учиниоца прекршаја већ овлашћено лице. Вероватно је да законодавац полази од претпоставки да за овај институт има места само у области прекршаја, с обзиром на то да су то најблажа казнена дела.

ЛИТЕРАТУРА:

- Brkić, S., (2004). *Racionalizacija krivičnog postupka i uprošćene procesne forme*. Novi Sad: Pravni fakultet.
- Јелачић, М., (2004). *Прекршајно право – теорија и пракса*, Београд: Службени гласник.
- Мартиновић, А., (2014). У сусрет почетку примене новог Закона о прекршајима, *Зборник радова Правног факултета у Новом Саду*, бр. 1/2014.
- Милић, И., (2014). Нови Закон о прекршајима и стари проблеми са заштитном мером обавезног лечења зависника од алкохола и психоактивних супстанци, *Зборник радова Правног факултета у*

Новом Саду, бр. 1/2014.

Митровић, Љ., (2013). Поједностављене форме поступања у прекршајним стварима у Републици Српској – прекршајни налог и споразум о санкцији, *Страни правни живот Институт за упоредно право, Београд*, бр. 2/2013,

Okiljević, O., (1979) *Priručnik za praktičnu primenu Zakona o prekršajima (savezni, republički i pokrajinski) sa teorijom, praksom i obrascima za postupak*. Beograd: Jugoštampa.

Pihler, S., (2000). *Prekršajno pravo*. Novi Sad: Graphica Academica.

Симовић, Н, М. Мрвић-Петровић, Н. Николић, Р. (2001). *Коментар Закона о прекршајима Републике Српске*, Београд: Глосаријум.

Закон о изменама и допунама Основног закона о прекршајима, *Службени лист Федеративне Народне Републике Југославије*, бр. 46/1951.

Закон о комуналној полицији, *Службени гласник Републике Србије*, бр. 51/2009.

Закон о полицији, *Службени гласник Републике Србије*, бр. 101/2005, 63/2009 – одлука УС и 92/2011.

Закон о прекршајима, *Службени гласник Републике Српске*, бр. 63/14.

Закон о прекршајима, *Службени лист Црне Горе*, бр. 1/2011.

Закон о прекршајима, *Службени гласник Републике Србије*, бр. 101/2005, 116/2008 и 111/2009.

Закон о прекршајима, *Службени гласник Републике Србије*, бр. 65/2013.

Основни Закон о прекршајима, *Службени лист Федеративне Народне Републике Југославије*, бр. 107/1947.

Основни закон о прекршајима, *Службени лист Социјалистичке Федеративне Републике Југославије*, бр. 26/1965.

A MISDEMEANOR ORDER

Ivan Milic, MA*

Abstract: The author of this paper speaks about a misdemeanor order, a new institute introduced by virtue of the Misdemeanor Law of the Republic of Serbia. The paper gives an overview of legislative solutions on the misdemeanor order, and does not get into theoretical explanations of this institute, giving that the misdemeanor order presents a novelty in the Misdemeanor Law of the Republic of Serbia. At the outset an interrelationship between the misdemeanor order and the payment of pecuniary fine at the place of commission of a misdemeanor will be presented. Thereupon, the content, as

* Assistant, Faculty of Law, University of Novi Sad, email: i.milic@pf.uns.ac.rs.

well as the warnings and the precepts of the misdemeanor order will be given. At the end, the author speaks about an issuing of the misdemeanor order to the certain group of perpetrators of misdemeanors, whereby a considerable departing from the ordinary way of punishment may be detected.

Key words: a misdemeanor order, law, a pecuniary fine, a confirmation, foreigners.